

Gang har affagt en Kjendelse eller Dom, ikke senere foretage nogen Rettelse deri, selv om den bliver opmærksom paa en Feil. Da det er uønskeligt, at Rettelser kunne foretages, har man, for at bringe det i Samklang med den almindelige Bevidsthed, ment at burde kalde det Udcast til Repartition, idet det da ikke vil være principstridigt, at Rettelser kunne foretages. — Vædringsforslag Nr. 41 gaar kun ud paa at vælge et mindre stærkt Udtryk end det, Lovforslaget har brugt, da man har frygtet for, at det maasse vilde svække Skifteforvalternes Troer noget, naar saa stærke Udtryk vare brugte. — Vædringsforslaget Nr. 42 a, som er stillet af Udvalgets Flertal, sigter kun til at optage selve den Regel i Paragrafen, som der er henvist til. Det er Udvalgets Anstuelser, at Lægmand vil sætte Piis paa, at Reglen optages i Texten i Stedet for en Henvisning til Danske Lovs 5—2—83, 2det Punktum, som ikke kjendes af Lægmand, og derfor have vi foreslaaet en Redaktion, som efter vor Mening medfører, at Paragrafen kommer til at indeholde netop det Samme, som der er sagt ved Henvisningen. — Vædringsforslaget under Nr. 42 b gaar derimod ud paa en vigtigere Forandring, idet det gaar ud paa, at Arvingerne i det der omtalte Tilfælde skulde heste solidarisk for Arveladerens Gjæld. Med Hensyn til dette Punkt har der i Udvalget været nogen Uenighed. Udvalgets Flertal har med Hensyn til hele dette Spørgsmaal, som for Øvrigt kommer frem ikke blot i det Tilfælde, hvor Arv og Gjæld vedgaas under en offentlig Skiftebehandling, men ogsaa og fornemmelig i det Tilfælde, hvor der er et rent privat Skifte, med Hensyn til dette Spørgsmaal om Arvingernes Ansvar for Gjælden har Udvalgets Flertal ment, at det var rettest at blive staaende ved den gjældende Bestemmelse, som jo er den, at Arvingerne ikke i Reglen heste solidarisk, men kun i det Forhold, hvori de ere berettigede til at tage Arv; de blive kun undtagelsesvis solidarisk ansvarlige, nemlig naar Gjældsrevet udtrykkelig forpligter dem dertil, eller de have delt Boet, uagtet Kreditorerne iforveien have forlangt Betaling af deres Gjæld. Udvalgets Flertal har som sagt ment, at det ikke vilde være rigtigt at fravige den gamle Regel, som har været gjældende Net her i Danmark, i det Mindste siden Christian den Femtes Lov; og med hvilken det ikke vidnes, at der egentlig har fundet nogen Misforstaaelse Sted. Derimod har Udvalgets Mindretal ment, at Kreditorernes Interesse udstedes altsor meget for Fare ved denne Regel, og har anset det rigtigt i det Hele at foreskrive, at Arvingerne skulde være solidarisk ansvarlige for Gjælden, det vil sige, naar de ikke i Forveien udstede Proklama og afgjøre Gjælden, Noget de altid kunne. Jeg har blot villet angive denne Forskjel, idet jeg formoder, at der fra Udvalgets Mindretals Side vil blive taget nærmere til Orde i denne Sag. — Vædringsfor-

slaget Nr. 43 er kun en Tydeliggjørelse, og de under Nr. 44 og 45 opførte sigte kun til paa dette Sted at indføre det, som bliver udtaget ved Vædringsforslaget under Nr. 36. — Dermed er jeg kommet til Ende med det Afsnit, som Formanden har sat under Afstemning.

Sæle: Den ærede Dødsfører har allerede omtrent motiveret Vædringsforslaget under Nr. 42 b, som jeg har været med til at stille. I Lovforslagets § 51 bestemmes det, at i de Bøer, i hvilke Arv og Gjæld vedgaas, bliver der at forholde med Boets Behandling, som de myndige Arvinger og de Umyndiges eller Fraværendes Bøer ere enige om at begjære. Paa denne Maade kan altsaa et Bo meget let blive sluttet og delt, uden at Kreditor faar det Allermindste at vide om, at hans Skyldner er død. Derefter figer § 53, at Kreditor skal søge en forholdsvis Del af Gjælden betalt hos hver enkelt Arving. Nu er det jo siensynligt, at det maa forvolde en Kreditor megen Ueilighed, naar han skal sagsøge hver enkelt af Arvingerne ved deres Værnething, ikke at tale om, at han mange Gange kan være udsat for Intet at faae hos Arvingerne, da det jo under Tiden træffer saa, at Arvingerne kunne være saa godt forgjældede, at saasnart de faae en Arv, kan den være forpunden. Det er derfor, vi have foreslaaet, at Arvingerne, naar der ikke udstedes Proklama, skulde være solidarisk ansvarlige. Det er altsaa deres egen Sag, om de ville overtage det solidariske Ansvar for, hvad mulig Gjæld der er eller ikke; thi de kunne fri sig derfor ved at udstede Proklama. Vi anse det altsaa for at være billigt imod Kreditorerne, at de sikres ved en Bestemmelse om, at, naar Proklama ikke udstedes, skulde Arvingerne være solidarisk ansvarlige. Jeg skal særlig henlede Opmærksomheden paa et Forhold, hvor det kan være meget vanskeligt at faae at vide, naar Debitor dør; det er ved Kautionsforhold. Det er almindeligt nu ved mange Pengeinstituter, at de gjøre betydelige Laan til Folk imod Kaution. Naar Udstedelse af Proklama ikke er paabuden, kunne Kautionisterne dø bort, uden at Bestyrelsen for vedkommende Pengeinstitut kunne faae det allermindste Nys om, at den har en Gjæld udestaaende, hvorfor den ikke langer har Kautionist. I det Dieblit Arvingerne ere solidarisk ansvarlige, er der dog en Kimmelighed for, at denne Kautionsforpligtelse kan blive indfriet; men skal man kun kunne søge hver Arving for hans forholdsvisse Part, kan det blive meget vanskeligt. Jeg tror derfor, at den Bestemmelse, vi have tilføjet os at foreslaa i Vædringsforslaget, at, naar Proklama ikke udstedes, heste Arvingerne solidarisk for Arveladerens Gjæld, hvad enten denne er bleven anmeldt i Boet eller først kræves betalt efter dets Slutning, er saa billig, at jeg haaber, at Thinget vil gaa ind derpaa.